

Évközi V. vasárnap – 2011. február 6.

A távoli, világtól elzárt kis szigeten, ahol a gyógyíthatatlan leprásokat különítették el a társadalomtól, egy szerzetes szorgalmasan mosogatta, tisztogatta és kötözte be egy leprás férfi szörnyű sebeit. Miközben ezt a mocskos és veszélyes munkát végezte, vidáman mosolygott és dudorászott. Egyszer csak feltekintett és belenézett a szenvedő ember szemébe: „Mondja, hisz maga Istenben?” – kérdezte tőle. A leprás egy darabig hallgatott, majd halkán ezt válaszolta: „Igen, most hiszek Istenben.”

A világon létező dolgok és tárgyak legnagyobb része egy bizonyos dologra való, létének az ad értelmet, hogy betölti-e azt az egy bizonyos célt vagy pedig sem. Természetesen sok olyan létező van, amivel több mindent is lehet kezdeni. Főleg az ember által gyártott gépek, technikai kütyük képesek ma már egyre több dologra. Például napjainkban szinte nem létezik olyan mobiltelefon, amit csak telefonálásra lehetne használni. Lehet vele fényképezni, zenét hallgatni, internetezni és ki tudja, még mi mindent. Ha azonban mindezek a funkciók leállnak, összeomlanak valami meghibásodás miatt, egyik pillanatról a másikra értéktelenné és értelmetlenné válik az egész szerkentyű. Hulladékká lesz, sőt veszélyes hulladékká. Igen, a természetben előforduló élettelen dolgok vagy az ember által készített tárgyak esetében egyértelmű számunkra, hogy valamilyen célnak, feladatnak kell megfelelniük, különben értelmetlen a létezésük. Azonban kissé már nehezebb felfognunk és elfogadnunk, hogy ez az ember esetében is így lehet. Pedig a mai evangéliumban Jézus elég egyértelműen erre utal a példáival. Minket, embereket nevez a „föld sójának” és a „világ világosságának”. Mind a só, mind a világosság rendkívül fontos szerepet tölt be, igen nagy értékkel bír, még ha teljesen megszokottá és hétköznapivá is vált a számunkra. Ha hiányoznának, akkor bezzeg gyorsan észrevennénk, mennyire nélkülözhetetlenek is az életünkben! Jézus tehát két ilyen nélkülözhetetlen dologhoz hasonlítja az őt követő emberek életét. Ugyanakkor felhívja a figyelmet arra, hogy a só ízét vesztheti, a világosságot pedig elrejthetik, eltakarhatják: akkor pedig mindkettő az értelmét veszti, értéktelenné lesz.

No de az ember azért mégiscsak igen sok mindent kezdhet magával! – mondhatjuk. Sokféle célja lehet, sokféle értelmet adhat az életének, sok minden boldoggá teheti! Vajon valóban így van ez? Részben igen. Az ember tényleg nagyon sok mindent kezdhet az életével, rengeteg célt kitűzhet maga elé, a tapasztalat azonban mégis azt mutatja, hogy ezek közül egyik sem tudja maradéktalanul boldoggá tenni. Éppen napjaink embere, aki pedig sokkal több lehetőséggel rendelkezik a korábbi nemzedékekhez képest, kérdez rá oly sokszor az élete alapvető értelmére. Úgy tűnik, hogy hiába próbálunk ki annyi mindent, hiába töltjük ki az életünket oly sok érdekes és kevésbé érdekes dologgal, mégiscsak van valami alapvető rendeltetésünk, amire ha nem találunk rá, amit ha nem töltünk be, nem leszünk soha elégedettek önmagunkkal. Mégis mi lenne ez az alapvető rendeltetés, ez a legfőbb cél? Jézus ezt is elénk tárja a mai

evangéliumban: „Úgy világítson a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék Mennyei Atyátokat.” Annak idején, amikor a teológián dogmatikából a Teremtéstant vettük, enyhén megdöbbenett, hogy a teremtés értelméről ezt állítja a keresztény hittétel: „Isten mindent azért teremtett, hogy a teremtmények Őt megdicsőítsék.” Kissé még háborogtam is: Isten eszerint annyira dicsőségvágyó lenne, hogy mindennek és mindenkinek, ami és aki létezik, csak Őt kell magasztalnia?? Nem szabad itt félreérteni a „megdicsőíteni” szót. Nem hízelgő hajbókolást jelent, amire Isten mintegy rá lenne szorulva. Egyszerűen arról van szó, hogy Isten minden teremtményéből az Ő szeretete, jósága, szépsége tükröződik. Ahogyan az embert is kifejezik a művei, kezének vagy szellemének munkái, úgy Isten is megmutatkozik valamilyen szinten a teremtményei által. Vagyis a létezők annál inkább megfelelnek a létükbe írt célnak, minél jobban tükröződik bennük az Alkotó, maga az Isten, az Ő alapvető tulajdonságaival. Minden teremtmény közül az ember az, aki Isten képére és hasonlatosságára teremtett, vagyis aki a legtökéletesebben képes felragyogtatni Isten alapvető tulajdonságait a világban. Éppen ez is a küldetése! Isten pedig maga a szeretet. A szeretetet az önzetlen, áldozatkész jócselekedetek mutatják meg elsősorban. Jézus, az emberré lett Isten tudta valóban maradéktalanul felragyogtatni az Istent ezen a Földön. Nekünk pedig Őt kell követnünk a szeretetben és jószívúságban, s akkor töltjük be élethivatásunkat. Minden egyéb célunkat, törekvésünket ennek a legfőbb küldetéstudatnak kell áthatnia: annyira szeretni embertársainkat, hogy általunk magának Istennek a szeretetével találkozhasanak!

Valóban találó Jézus példája az ízt adó sóval! Bármit is teszünk, annak az önzetlen szeretet adja meg a valódi „ízét”, az teszi hitelessé, vonzóvá mások számára. Lehet nagy dolgokat tenni, jelentős eredményeket elérni önzésből, siker- és hatalomvágyból, egyéni érdekek mentén is. Azonban az ilyen tettek igazából nem tesznek boldoggá sem bennünket, sem másokat. Talán lesz bennünk egyfajta elégedettség, másoknak pedig kielégítjük bizonyos igényeiket, de ez mégsem az igazi! Hány és hány ember sikeres a munkájában, jelentős tudományos vagy gazdasági eredményeket ér el, mégsem nevezhető boldognak. Ugyanakkor pedig látunk egyszerű kisembereket, akik nem érnek el látványos sikereket, keményen megküzdének szerény eredményeikért is, mégis boldogabbak, mint a nagyok és sikeresek. Ugyanis a hétköznapi életünkben jobban jelen vannak az önzetlen szeretetből fakadó jócselekedetek és az ezekre épülő személyes emberi kapcsolatok. Az ő életük fényesebben világít és ízesebb, mert többen felfedezik bennük magának Istennek az arcát. Törekedjünk mi is az áldozatkész szeretetre és az önzetlen jótettekre, akkor meg fogjuk érezni, hogy életünk alapvető értelmének kibontakoztatása felé haladunk!